

דליה חי אקו

באתי, הרגשתי לא טוב, ונעלמתי...

03.02.24 - 11.01.24

דליה חי אקו
באתי, הרגשתי לא טוב ונעלמתי....

גלריה מאיה
רחוב שביל המרץ 2, קומה שנייה, תל אביב - יפו

אוצר: אורי דרומר
צילום: רן ארדה, אסף אלבוחר
עריכת טקסט: אפרת א. קפלן
תרגום לאנגלית: דריה קסובסקי
עיצוב: דודי איבן
דפוס: ע.ר הדפסות בע"מ

תודה לאורי דרומר, מיכאל קובנר, אבנר לוינסון, עידו כהן וצוות הגלריה.
תודה מיוחדת לישראל שריד על העזרה הטכנית.

כל המידות נתונות בסנטימטרים (גובה X רוחב)

באתי הרגשתי לא טוב ונעלמתי... , 2023, זפת אקריליק ודיו על חלקי עצים , 800X240 ס"מ
I came by, felt awful and left..., 2023, tar and acrylic and ink on wood 800X240 cm

באתי, הרגשתי לא טוב ונעלמתי....

התערוכה מציגה שני גופי עבודה; האחד, ציורים גדולים על בד, והשני, עבודות קטנות על לוחות עץ, המהווים יחדיו גוף אחד שהוא תולדה של תהליך עבודה אינטנסיבי שהחל בשנת 2021 ונמשך עד סמוך לפתיחת תערוכה זו. עבודותיה של דליה פוגשות את הצופים בכניסה לגלריה ומלוות אותם לאורך הקיר עד לחלל התצוגה הפנימי בו מוצבות למעלה מאלף עבודות קטנות מימדים, בגדלים שונים, על גבי משטחי עץ, חרטות על גבי זפת, אקריליק ודיו.

בכל הציורים מופיעים דימויים אמורפיים בגדלים שונים, בטכניקה של חריטה על גבי זפת, לעתים מעורבת עם אקריליק או דיו; דימויים אורגניים של איברים פנימיים, איברי רביה וחישה, פיסות פנים- גוף שיכולים להיקרא כהתרחשות אורגנית - נפשית. ציוריה חסרי גבולות. כל אחד מהם מדמה תנועה אינטימית עם עצמו ובעצמו, וכך בבד מתחוללת דינמיקה פראית בין הדימויים ובין עצמם. העבודות נראות כאילו נשפכו, הוטחו, הותרו, הושפרצו על הקיר.

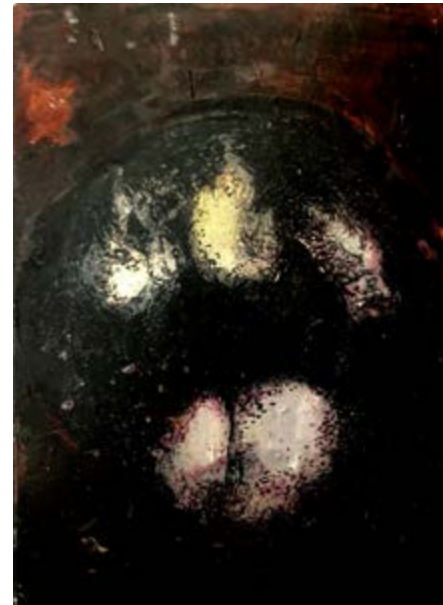
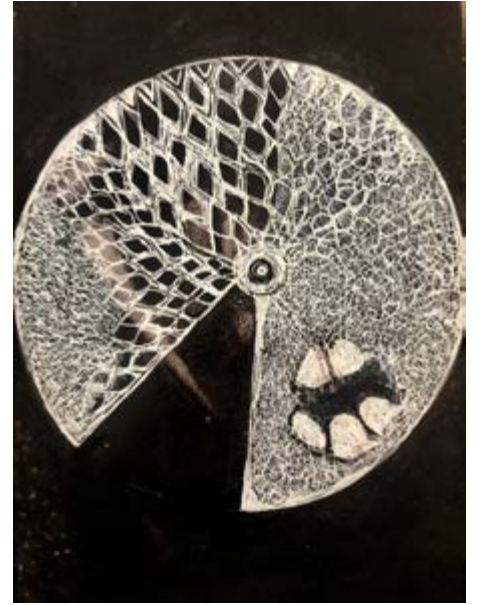
התייחסות

עבודתה הנוכחית של דליה החלה עוד בתערוכה 'התייחסות', שהוצגה בשנת 2021 בבית האמנים בתל אביב; העבודות בתערוכה זו נעשו מידי יום ביומו לאורך שנה קלנדרית, כתייעוד הפטטיבי יום יומי של פורטרט אישי - הלכי רוח, זיכרונות, מחשבות, חוויות, אירועים. כל עבודה היוותה תיעוד של זמן אחר, מצב אחר, והמעבר מעבודה לעבודה נראה כגלישה מזמן לזמן, ממצב למצב. בתנועתה הרפטיבית מיום ליום, דליה תיעדה ורשמה. הצעתי לראות את עבודתה באותה עת באופן שבעצם מחזוריות זו היא עצמה מתקיימת - מתייחסת.

העבודה הזמינה להביט בעבודות כמכלול וגם אפשרה התבוננות בדימויים אחד - אחד. בכך, ההצבה כמכלול היוותה מעין לוח שנה ירחי, בד בבד עם זאת שתוצרי הריטואל היום - יומי היוו עדות חיה לעצם קיומו של כל יום ויום ולייחודיותו של כל יום כמופע - ירחי - נפשי- ייחודי. ההצבה הפכה את העבודות לגוף אחד.

עבודות אלו נעשו ברובן במהלך 'משבר הקורונה' ונוצרו בתקופת סגר ובידוד, דבר שחידד את הרלוונטיות שלהן כתייעוד אפקטיים של אירוע - משבר עולמי יוצא דופן. במהלך העבודה על הפרויקט ניתן ערך חדש לריטואל היום יומי. מחד, התהליך היומיומי התגלה כמעין 'מעבדה' של מחקר ומיפוי, כאשר כל עבודה קושרת בין האישי והקולקטיבי; ה'מעבדה' של ימי הקורונה אפשרה התבוננות עמוקה על מגוון האפקטים - החוויות, הרגשות והמשמעויות תחת המגבלות והצווים. מאידך, במצב הדברים הקיצוני, בו ה'שגרה' הידועה והמוכרת הלכה ונשתכחה, נדרש כל אחד להמציא את 'מחזור' ימיו מחדש בכדי לייצר את הקונסיסטנטיות שאבדה. בכך, הצעתי לראות בעבודתה של דליה כעבודה שנועדה להחליף את סדר הדברים הרגיל שאבד בתקופת משבר כאוטי, כלומר לראותה כבניית תבנית של לוח שנה אישי. לוח - שנה - ירחי - פרטי.

חריטת האבדן - כתב דחפים ייצרי

בפער הזמנים בין 'התיירחות' ובין התערוכה הנוכחית, אימה של דליה הלכה לעולמה. המשבר הקולקטיבי נמוג לתוך משבר אישי ולוח השנה האישי הרפסטיבי, שהיה בו מימד מארגן (עבודה אחת, מידי יום, על פני 365 ימים), קרס להמשך עבודה תחת ציווי אישי חדש, כאוטי, רפסטיבי, ללא גבול וללא זמן. הצבת העבודות מהווה ניסיון הכלה של גודש כאוטי, מעין התנפצות דימויים שלמים לחלקיקים, תוך פעירתם, ומבט לתוככי הדימוי, ומאפשרת 'התגלות מחודשת', של היגיון וסדר דברים חדש.

תהליך העבודה שתואר ב'התיירחות' ממשיך ומתפתח לעבר העבודות המוצגות בתערוכה הנוכחית; קו השבר המופיע כבר בדימויים ב'התיירחות', העמיק כעת לרבדים פנימיים יותר, ופנה אל עבר תהום אישית של אבדן ושכול. דליה עובדת מתוך היגיון שלא ניתן לניסוח או למסירה, חורטת בחומר את חווית האובדן כחוויה גולמית, בלתי סדורה, שאינה מתומללת. החסר, האבדן, אותו חור שחור, הינו זה שנחרט ונרשם בזפת, והופך את המשטח למקום משכנם של איברי פנים, מרוסקים ומפורקים.

חווית אבדן האם מופיעה בדימויים של איברי רביה וחישה, ומאפשרת לראות באופק חווית המוות גם את ההולדה מחדש. כאילו קו השבר הסזוריאלי הוא מעין קו חוף, המופיע כתנועה מתמידה בין דחף המוות ויצר החיים, בין הארוס והמלנכוליה. עבודת החריטה בזפת ובצבעים שחורים - אפורים וחומים מנכיחה אינסטינקט חייתי של הישרדות, תנועת דחף ראשוני ללא מובן, 'צרחות רסיסים'.

איברי הכאב, התרוקנות

דליה מספרת לי: "אני שופכת הכל החוצה, מרוקנת, אני לא יכולה...אני מרוקנת שופכת...". דבריה מזכירים את תיאורה של מישל מונז'וז את תהליך הציור של פרנסיס בייקון (1909-1992) 'כשהוא מדבר על "לתפוס את התחושה", רגליו כושלות מול המצלמה, מתווה בידיו מרחב מסחרר, הוא קורא דרוו לבולמוס להטיל את גוף האלכוהול שלו, הבלתי נתפש, על הבד!". הוא חייב לשתות, למחוק עצמו ואז מתוך כך הוא יוצא לציור, מקיא ותוקף את הבד.

את החריטות הפזורות על הקיר ניתן לראות כשרידים, או עקבות, של חווית גודש, עודפות, עומס תחושות אינטנסיבי שלא מצא פורקן. ציוריה הם מעין כתב תחושות דחפי ראשוני ללא מילים, חריטה של 'צורות מן הפנים', אותיות הפנים. הצבתן יחד מאפשרת לזהות המרה של מועקת הגוף וכאביו לסיפורי מראות על גבי בדים ופיסות עץ.

החריטה של דליה כרוכה בתנועה רפסטיבית חוזרת ונשנית, ומייצרת אצל הצופה תחושה של חומריות אפלה. הדחיפות והדחיסות נוכחות בחומר ובדימוי, אשר אוצר בתוכו גם את הצרחות, היללות והכאב הבלתי נשמע. כך נוצר עולם מופשט ופיגורטיבי של איברים פנימיים, בשרים טעוני משמעות, איברי הכאב.

איברי הכאב מופיעים במקצב אובססיבי, כאיברים שהופרשו, הוצאו, נגרעו ונודו, כשאריות העולות מתוך זפת רעילה (המופקת כתוצר לוואי של פחם או נפט), ממעמקי נפשה של האמנית, חומר בוצי וצמיגי, מעין סרחים עודפים. כאשר פיסות אלו מתוך העבודות הגדולות השלמות מקבלות חיים משל עצמן, הן מונכחות כשאריות שאינן מסולקות, אלא מוצגות לראווה.

'כאילו היד שלי היא חבל הטבור'

דליה חושפת בפנינו מרחב פרטי אינטימי של איכויות נפשיות ראשוניות; למעלה מאלף עבודות בגדלים שונים הכוללות מה שנראה כמו גזעים, ענפים, שורשים, נחשים, עורקים, צינורות, חוטים, שערות, שבילים, נתיבים, דרכים, את כולם אפשר לראות כמופעים שונים של החבל הטבורי המקשר בין אם לבת, אותו חבל אל עולם פנימי קדום, עולם תשעת החודשים, של קשר - קשירה ראשונית, סימביוזה גופנית. 'אני מציירת מהבטן', אומרת דליה, 'אני מציירת מהתפוררות האם, ממותו של משהו המאפשר לי לצייר, לייצג להעביר את עבודותיו דרך היד שלי, כאשר המבט שלי מופנה פנימה והיד מציירת החוצה, כאילו היד שלי היא חבל הטבור' - 'חבל החיבור'.

הציור כמו נשפך החוצה, מגרד את דרכו מן הפנימי החוצה אל המשטח. משתחרר. העבודות הן החצנה של מרחב פנימי מדומיין, המקבל צורה, תהליך חיים המעניק נראות לבלתי ניראה. דליה בונה חללים סמלים, מקומות שיכולים להכיל ולבטא את החיים היקרים והכמוסים הנמצאים בסכנת הכחדה ועלולים להשליך את חווית האובדן כחסרת ערך. החוויה האינטימית הנצחית של חיי כאב פנימיים הופכת לדימויים בתנועה. זהו ריטואל של אבל, המאפשר חיים לאחר המוות, גם מאחר והוא פונה לאחר, ומזמין את הצופה להיות עד לתוצריו. התגלות חווית הכאב הבלתי נראית.

אורי דרומר, אוצר, חוקר תרבות

ספטמבר 23

¹ מישל מונז'וז, בייקון או הסתירות היצירתיות, בתוך: פרנסיס בייקון או דיוקנו של האדם המרוקן מאנושיותו, דידייה אנויה / מישל מונז'וז תרגום: עדינה קפלן, (הוצאת הקיבוץ המאוחד), 2010

גלגול II, 2022, זפת ואקריליק על נייר, 120x60 ס"מ
Metamorphosis II, 2022, tar and acrylic on paper, 60x120 cm

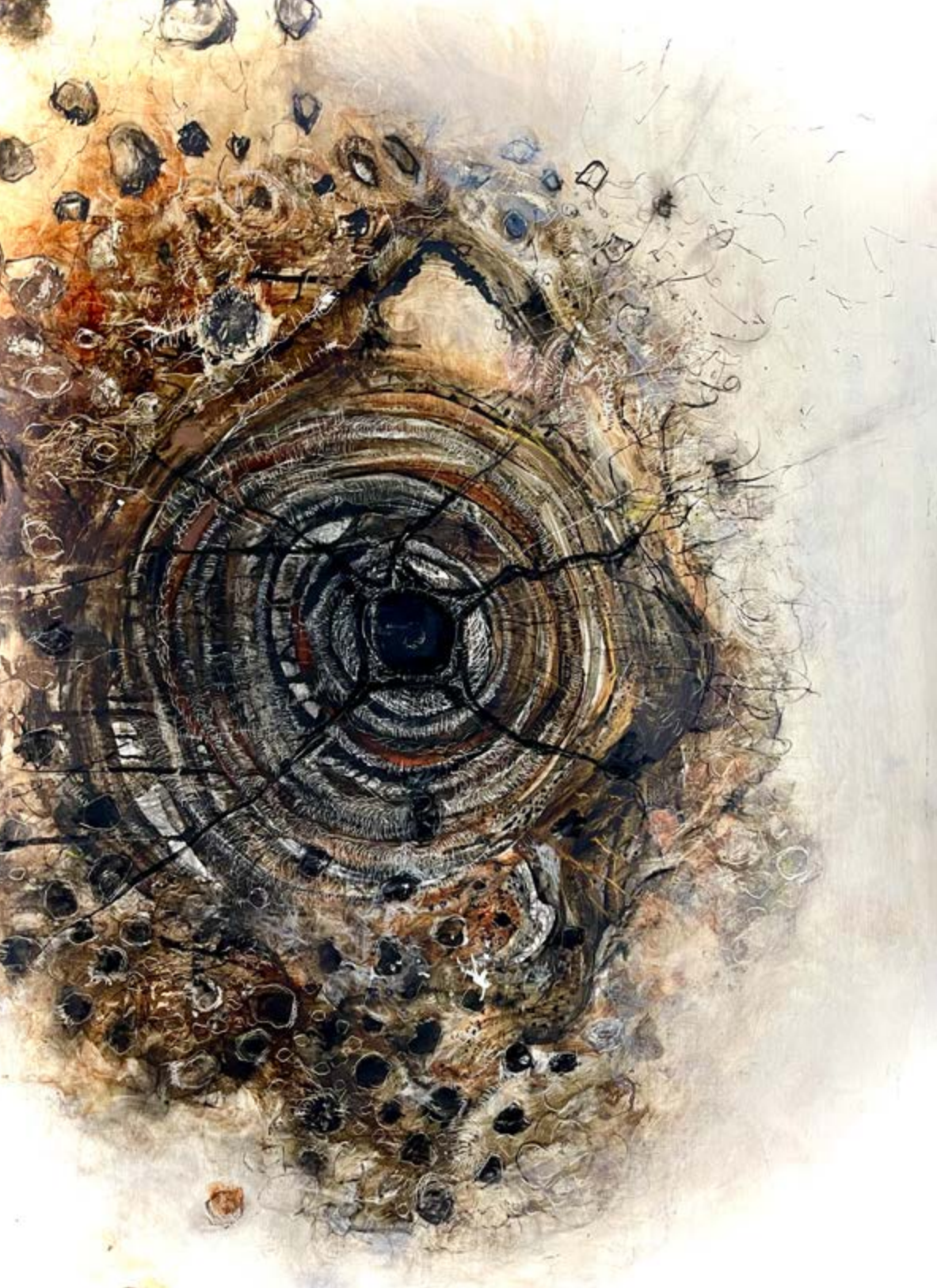
בריאה I, 2021, זפת ואקריליק על בד, 210x240 ס"מ
Rebirth I, 2021, tar and acrylic on canvas, 240x210 cm

איברים נחרטים, 2022, זפת ואקריליק על נייר, 40x40 ס"מ כל אחד
Organs Ethced, 2022, tar and acrylic on paper, 40x40 cm each

סימני החריטה מתבהרים, 2022, זפת ואקריליק על בד, 120x100 ס"מ
The Etching Marks Fading, 2022, tar and acrylic on canvas, 100x120 cm

באתי, הרגשתי לא טוב, ונעלמתי...

סימני חריטה מתבהרים

סדקים
נפתולים
כלואים

זפת נחרטת

נחרטת, נחרטת

גופים
מפורקים, קטועים

יד כואבת,
בלתי נשלטת

נחרטת, נחרטת

איברים נחרטים

פנימיים חרוטים

נחרטת, נחרטת

באתי, הרגשתי לא טוב
ונעלמתי....

דליה חי אקו , 2023

נפתולים וכלואים, 2022, זפת ואקריליק על נייר, 100x70 ס"מ
Entanglements Trapped, 2022 tar and acrylic on paper, 70x100 cm

נפתולים וכלואים, 2022, זפת ואקריליק על נייר, 40x40 ס"מ
Entanglements Trapped, 2022 tar and acrylic on paper, 40x40 cm

(בעמוד הבא) בריאה II, 2021, זפת ואקריליק על בד, 120x200 ס"מ
(previous page) Rebirth II, 2021, tar and acrylic on canvas, 120x200 cm

איברים מפורקים, קטועים, 2022, זפת, אקריליק וודיו על בד, 40x40 ס"מ כל אחד
Organs Dismantled and Fragmented, 2022, tar, acrylic and ink on canvas, 40x40 cm each

פנימיים נחרטים, 2022, זפת ואקריליק על נייר, 100x70 ס"מ כל אחד
Insides Etched, 2022, tar and acrylic on paper, 100x70 cm each

גלגול III, 2022, זפת ואקריליק על בד, 120x200 ס"מ
Metamorphosis III, 2022, tar and acrylic on canvas, 120x200 cm

איברים נחרטים, 2022, זפת, אקריליק ודייו על נייר, 40x40 ס"מ כל אחד
Organs Ethced, 2022, tar, acrylic and ink on paper, 40x40 cm each

בריאה IV, 2022, זפת ואקריליק על בד, 120x200 ס"מ
Rebirth IV, 2022, tar and acrylic on canvas, 120x200 cm

Engraving the Loss: Visceral Impulsive Script

In the time gap between "Luning" and the present exhibition, Hay Acco's mother passed away. The collective crisis faded into a personal crisis, and the repetitious personal diary, which had an organizing dimension (one work a day for 365 days), collapsed into continued work under a new, chaotic, repetitious personal commandment, devoid of boundaries and time. The installation of these works is an attempt to contain a chaotic overabundance—like the shattering of intact images into particles, gaping them and looking into their interior—enabling a "new revelation" of reason and a new order.

The work process described in "Luning" continued to evolve towards the works featured in the current exhibition. The fault line that appeared in the "Luning" images has now deepened into more internal strata, and was turned toward a personal abyss of loss and bereavement. Hay Acco's work departs from a reasoning that cannot be formulated or conveyed. She engraves the loss in the material as a raw, crude, disorderly experience that cannot be transcribed. It is the void, the loss, the black hole that is engraved and inscribed in the tar, transforming the surface into an abode of crushed and dismantled internal organs.

The experience of the mother's loss emerges in the images of reproductive and sensory organs, allowing one to discern a prospect of rebirth in the horizon of the death experience; as if the caesural fault line is a coastline manifested as a constant motion between the life instinct and the death drive, between Eros and Melancholy. The engraving in tar and in black-gray-brown paints introduces a bestial survival instinct, a senseless movement of a primal drive, the screams of fragments.

Pain Organs, Draining

Hay Acco attests: "I pour everything out, I'm drained, incapable... I drain, pour out...". Her words remind me of **Didier Anzieu and Michèle Monjauze's** description of *Francis Bacon's* (1909–92) painting process: "When he talks about 'capturing the feeling,' his legs fail in front of the camera, he outlines a dizzying space with his hands, freeing the desire to cast his incomprehensible alcohol body onto the canvas."² He must drink, erase himself, and only then can he embark on the path of painting; he spews and attacks the canvas.

The engravings scattered on the wall can be seen as remnants, or traces, of an experience of congestion, excess; an intense load of sensations that has not found a relief. Her paintings are a kind

of wordless script of primal drives, an engraving of "intrinsic forms," letters of the interior. Their juxtaposition makes it possible to identify the conversion of the body's anxiety and its pains into images in tales on canvas and on pieces of wood.

Hay Acco's engraving involves repetitious movement, eliciting a sense of dark materiality in the viewer. The urgency and compression are present in the material as well as in the image, which also treasures the screams, howls, and inaudible pain. An abstract, figurative world of internal organs, flesh charged with meaning, organs of pain, is thus created.

The organs of pain appear in an obsessive rhythm like organs secreted, extracted, subtracted, and expelled, like remnants that rise from toxic tar (produced as a by-product of coal or oil) from the depths of the artist's soul; a muddy, viscous substance, superfluous appendages. When these pieces of the large complete works take on a life of their own, they are present as remnants that are not disposed of, but rather put on display bare and naked.

"As if my hand were the umbilical cord"

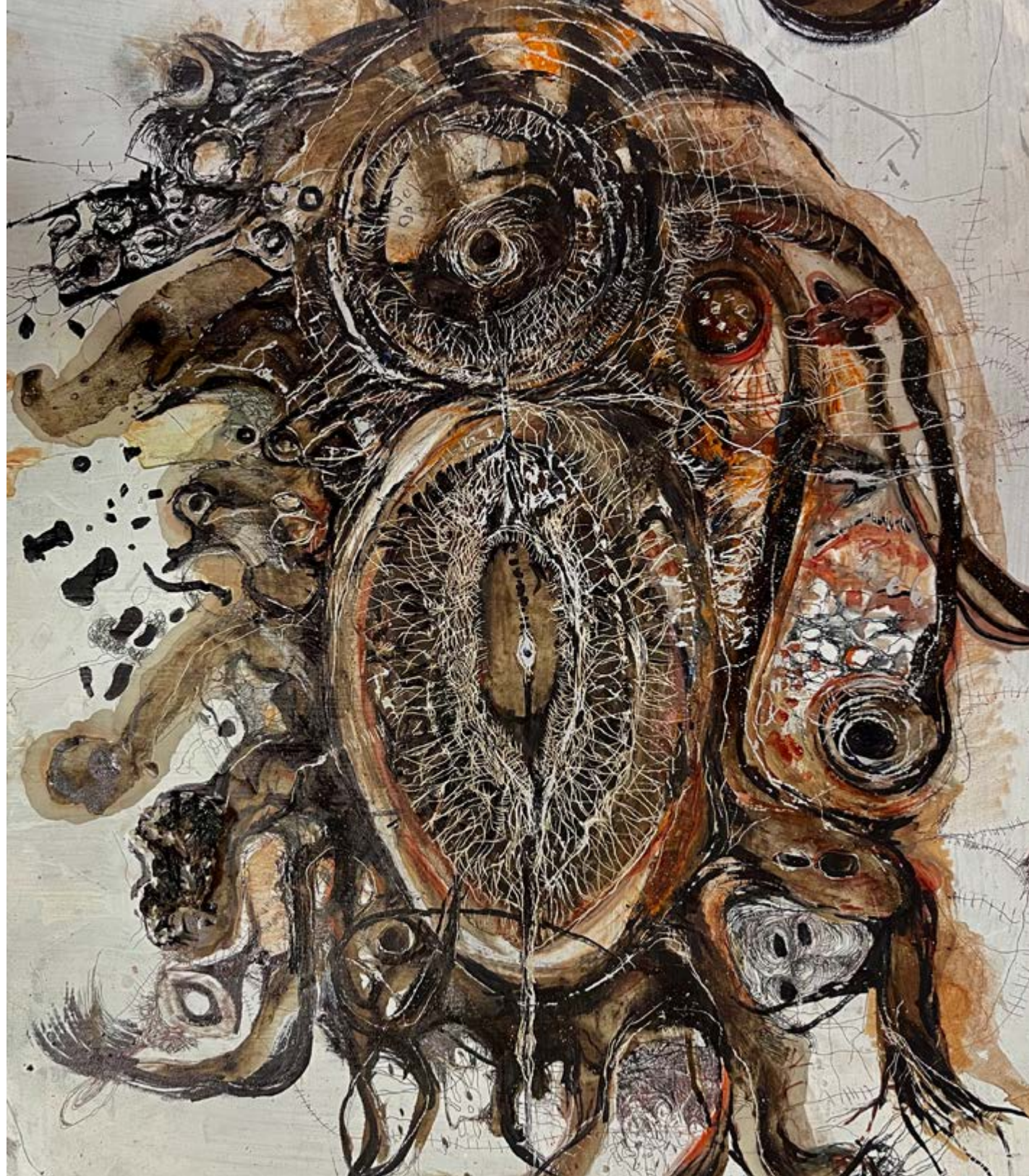
Hay Acco gives us access to an intimate private space of primary mental qualities: over a thousand variously sized works, spanning what appear to be trunks, branches, roots, snakes, arteries, pipes, wires, hairs, paths, roads, and

routes, all of which can be perceived as different manifestations of the umbilical cord that connects mother and daughter, the cord to an ancient inner world, the nine-month world, the world of connection, primal bond, and physical symbiosis. "I paint from the gut," says Hay Acco. "I paint from the disintegration of the mother, from the death of something that enables me to paint, to represent, to convey its works through my hand, as my gaze is turned inward and the hand draws outward, as if my hand were the umbilical cord—the cord of connection."

It is as though the painting spills out, scratching its way from the interior out to the surface. It is set free. The works are an externalization of an imaginary inner space that takes shape; a life process that lends visibility to the invisible. Hay Acco constructs symbolic spaces that can contain and express the precious hidden lives threatened by extinction, and may dismiss the experience of loss as worthless. The eternal intimate experience of an inner life of pain transforms into images in motion. It is a ritual of mourning which enables life after death, also because it turns to the other, inviting the viewer to witness its outcomes. It is a revelation of the invisible experience of pain.

Ori Drumer, curator and cultural researcher
September 2023

² Didier Anzieu and Michèle Monjauze, *Francis Bacon ou le Portrait de l'homme désespéré* (Paris: Seuil/Archimbaud, 2004 [French]); free translation from the Hebrew version translated by Adina Kaplan (Hakibbutz Hameuchad, 2010).

Luning¹

Hay Acco's current work began in the 2021 exhibition "Luning", presented at the Tel Aviv Artists' House. The works in that exhibition were created daily throughout an entire calendar year, as a repetitive documentation of a self-portrait—moods, memories, thoughts, experiences, events. Each work constituted a record of a different time, a different situation, a different state; the transition from one work to another seemed like gliding from time to time, from one state to another. In her repetitious movement, day in day out, Hay Acco documented and registered in writing. In my text for that previous exhibition, I proposed considering her work at the time as a cycle in which she herself transpires—lunes.

The exhibition called upon the viewer to observe the works as a totality, while also allowing perusal of each image separately. The installation as a whole thus formed a lunar calendar of sorts, while the products of the daily ritual served as a living testimony to the uniqueness of each and every day as a singular mental lunar spectacle. The installation assembled the works into one corpus.

Those works were created, for the most part, during the COVID-19 crisis, at a time of lockdown and isolation, which reinforced their relevance as documentation of the affects of an event—an exceptional global crisis. During the work on the project, the daily ritual acquired new meaning and value. On the one hand, the daily process turned into a research and mapping "laboratory" in which each work ties the individual-personal and the collective together. The COVID "lab" allowed for a profound observation of the diverse affects—the experiences, feelings, and meanings under the imposed restrictions and decrees. On the other hand, in such an extreme situation, in which the familiar routine was forgotten, each individual was required to reinvent one's daily cycle, so as to reinstate oneself with the lost consistency. I therefore proposed to regard Hay Acco's work as one designed to replace the ordinary order of things lost during a chaotic crisis; namely, to regard it as the construction of a template for a private diary. A private—lunar—calendar.

¹ Derived from the Latin noun for moon (*luna*), the act of "luning" (moon) appears in Jorge Luis Borges's short story *Tlön, Uqbar, Orbis Tertius* (1940). The shift from noun to verb evokes cyclical motion, like the time passing between the moon's waxing and waning, which determine the lunar calendar and affect all on earth.

I Came By, Felt Awful, and Left

The exhibition presents two bodies of work—large-scale paintings on canvas, and small works on wooden boards—which together constitute one corpus, the sequel of an intensive work process that began in 2021 and continued almost until the opening of this exhibition. Dalia Hay Acco's works await the viewers at the entrance to the gallery, accompanying them along the wall to the interior space, where over a thousand small works of varying dimensions are installed on wooden surfaces, engraved in tar, acrylic, and ink.

All the paintings portray amorphous images of different sizes, executed in a technique of engraving in tar, at times mixed with acrylic or ink; organic images of internal organs, reproductive and sensory organs, and inner body fragments that can be read as an organic-mental occurrence. Her paintings are boundless. Each one simulates an intimate movement with and within itself, while a wild dynamic unfolds between the images. The works appear as though they have been spilled, flung, splashed, and splattered on the wall.

הארס כמרפא, 2023, זפת ואקריליק על בד ונחש בד במילוי אקרילן, 210x400x80 ס"מ
Venom as a Cure, 2023, tar and acrylic on canvas and snake fabric filled with acrilan, 210x400x80 cm

11.01.24 - 03.02.24

Maya Gallery
2 Shvil Hameretz, 2nd floor, Tel Aviv - Jaffa

Curator: Ori Drumer
Photography: Ran Erde, Asaf Alboher
Text Editing: Efrat A. Kaplan
English Translation: Daria Kassovsky
Graphic Design: Dood Evan
Printhouse: AR print LTD

Thanks: Ori Drumer, Michael Kovner, Avner Levinson, Ido Cohen and gallery staff.
Special thanks to Israel Sarid for his technical assistance.

Dimensions are given in centimeters (height X width)

© 2024 Maya Gallery TLV. All rights reserved

DALIA HAY ACCO

I CAME BY, FELT AWFUL, AND LEFT

DALIA HAY ACCO

I CAME BY, FELT AWFUL, AND LEFT...